

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 296. szám

2017. december

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

Békesség!

Adventben arra a csodára készülünk, hogy Isten lakozást vesz a földön, emberi formában. Sőt, lakozást vesz bennünk, halandókban!

Az adventi időszak hosszú, négy hét. Hosszú utat tettek meg a napkeleti bölcsek, amíg odaértek Betlehembe. Hosszú utat tett meg József a várandós Máriával is Galileából Júdeába. Ma is hosszú a belső út az igazi ajándék megérkezéséig, az elfogadásig. Az ajándékozó Isten és a megajándékozott ember között nem egyszerű a kapcsolódás. Sokba került ez Valakinek. És amikor a legnagyobb Ajándék elvételére készülünk, sok minden kerül az utunkba. Várunk, és közben küzdünk, mint aki előtt nem bizonytalan a cél. Néha viszont túlnyűszögjük az utat, olyannyira, hogy csak mögöttünk lohol a lelkünk, le-lemaradva, kimerülve, és könyörögve, hogy lassítsunk, töltekezzünk. Ha meghalljuk a hangját, igazából Isten hangját halljuk meg, aki szeretne bennünket megszeretgetni, táplálni, gyógyítani, megújítani, és végül magába fogadni.

Istenem, taníts minket várakozni. Taníts aktív várakozásra. Taníts meg arra, hogyan születik a csoda, ami tőled származik.

Simon Lídia

Adventi ének

Szállj, szállj magasra, szíveink reménye,
Vezess el minket Jézusunk elébe,
Ragyogj előttünk fénynek oszlopával:
Szent biztatással.

Hogy jó az Isten, ráüt a viharra,
Vidám szivárványt sző a borulatra;
Igéje napfény, az ragyog felettünk,
Mit félne lelkünk?

Óh, jó az Isten, a mi sziklavárunk,
Nem tart soká már bűnben bujdosásunk.
Az ígéretnek földjére érkezünk,
Jézus az nekünk.

Ő lesz a váltság élet-birodalma;
Változz' öröme szíveink aggodalma.
Az elhagyottnak lesz már pártfogója,
Oltalmazója!

S lesz, lesz hitünknek diadalma, teljes,
Atyánk az Isten, irgalmas, kegyelmes,
A szeretetnek fényes napja jó fel
Idvezítőnkkel!

Szállj hát magasra, szíveink reménye,
Vezess el minket Jézusunk elébe,
Elsírni könnyünk' édes örömeinkben,
Szeretetünkben!

Szabolcska Mihály

Advent - várakozás

Évről évre decemberben előkerül ez a téma. Karácsony előtt néhány héttel elkezdünk várakozni. De mire is pontosan? Hogyan? Kicsit gondolkodjunk ezen újra! Mindig úgy vagyok vele – és biztosan nem vagyok ezzel egyedül –, hogy ez az Advent más lesz, mint az előző vagy az eddigi. Most jobban várakozom, többet olvasom az Igét, hamarabb elkészülök, hogy mindenkinek beszerezsem a megfelelő ajándékot, sok fogás lesz 25-én, stb. Miért van, hogy 27-én, rögtön amint visszatekintek, feltűnik: ez az Advent sem volt jobb, mint az előző, sőt... Valahogy üres maradtam. Lemegy a zürzavar, és puff, csalódás! Megfogalmazódott bennem egy válasz: helytelen a cél! Szeretnék „hangulatba kerülni”. Ajándékok vásárlása, karácsonyi muzsika, kürtőskalács illata, fenyőfa díszítése, a szokásos ünnepi menü elkészítése, ajándékok a fa alá, elolvassuk a betlehemi csillag történetét... Tud ez jó is lenni, de az egész másról szól.

Azt olvassuk a Máté 2:2-ben, hogy „...láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” Nem kevesebb tehát a cél, mint imádni azt, akiről minden prófécia szól, akit várva vár a nép, aki meg fog bennünket menteni a kereszten. A bölcsek ajándékaikkal legmélyebb tiszteletüket fejezték ki Jézus iránt. Arany, tömjén, mirha. Csupa drágaság! Mit adok családtagjaimnak, és mit Krisztusnak? Kinek adom a legértékesebb kincseket? Helyes a sorrend? Mik a kincsek? Nekem: IDŐ, fáradság, pénz, hangulat, stb., amiket várom, hogy a karácsonyi forgatag hozzon. Biztos, hogy mindenki be tudja helyettesíteni saját kincseit.

Ezután mi történik? Heródes cselszövésével akar Jézus életére törni. Mindig van, ami fontosabbnak tűnhet, mint az Úr Jézus keresése, imádása. Sátán nem támogatja az ötletet, hogy találkozásunk legyen a Királlyal – a bölcseket az érkezésük előtti pillanatokban próbálta rávenni az árulásra,

de a figyelmeztetésre hallgatva nem történt baj.

Mi lenne, ha ezen a néhány héten nem sajnálnánk az időt Jézusra? A pénzünket drága ajándékok helyett szokatlan helyekre tennénk, ahol nagy a nélkülözés. Ha a családdunkkal az adventi vasárnapok lakomái helyett olyan emberek szívét próbálnánk meg elérni, akik ki vannak éhezve egy kis szeretetre vagy a Jézussal való találkozásra. A Szentlélek szokatlan javaslatokkal állhat elő, figyeljünk Rá!

Idén én sem hagyom, hogy bárki vagy bármi plusz kanyart iktasson be az előre eltervezett útvonalamba. Tiszta a cél: kincseimet most lesz lehetőségem elvinni Krisztushoz; lábához leborulva azokkal imádni Őt. Találkozni akarok Vele, várom ezt a találkozást.

Ki tudja? Lehet, hogy olyan dolgokat fogok tapasztalni, hallani, amire nem is számítottam. Ez már Isten kezében van!

Gál-Szabó Aliz

Több, mint ismétlődő isteni születésnap,
több, mint csillogó ajándékok halmaza.
Több, mint „szeretet-számlák” pazar
kiegyenlítése,
több, mint ínycsok étkek ünnepi asztala...
Ez maga a csendben születő Isten,
A Szeretet teremtő jelenléte:
Jézus Krisztus.

Simon András

Készen-lét!?

Vajon az adventi időszak és karácsonyvárás ugyanaz? Sürgés-forgás, nagytakarítás (hetekig), ajándékötletek megvalósítása, lesni egymás kívánságát, nézni a zsúfolt kirakatok karácsonyi díszzeit, fényeit, vagy adventi várakozás, készülni lélekben, mert mi tudjuk mire várunk: Valakire, aki újra eljön.

Ebben az évben sok temetésen voltam,

szembesültem az elmúlással, betegágyaknál láttam szenvedő arcokat. Két személy várakozása, készenléte határozza meg viszonyomat az adventi időszakhoz.

Az egyik édesapám volt, aki nagy türelemmel, összekulcsolt kézzel várta, hogy - ahogy Ő mondta - „megnyíljon a menny és mehessek”. Készen volt, pedig sokat szenvedett naponta. Nagyon közel állt hozzánk. Ő merítette be mind a hat gyermekét, oltárhoz vezette lányait menyasszonyként, megáldott, néhány unokáját bemutatta a gyülekezetnek. Elbúcsúztunk Tőle, megígértük, hogy találkozunk a mennyben. Ő már ott van, mi pedig igyekszünk alázattal az Ő hitét továbbvinni, tovább adni. Halála napján több ígét is kaptunk, amiben megnyugodtunk: „De az ÚR szeretete mindörökké az istenfélőkkel van, és igazsága még az unokáikkal is; azokkal, akik megtartják szövetségét, és törődnek rendelkezéseinek teljesítésével.” (Zsolt 103,17-1) és a 2 Tim 1. rész.

A másik Horváth Ilike néni, aki a mi kórházi osztályunkon volt kétszer is. Végig engem biztatott, verset mondott, simogatta a kezem, a családom felől érdeklődött, készen volt, várt türelmesen, elfogadott minden döntést, pedig sokat szenvedett. Nyugodt volt, mindig mosolygott rám, még halála előtt 5 perccel is.

Várakozás, készen-lét. Így kellene élnünk. És nem azért, hogy ne hozzunk szégyent elődeinkre, nem azért, mert megkívánja a közösségünk, és nem csak azért, hogy gyermekeink jó példát lássanak - bár nagyon fontos -, hanem azért mert a lelkünket így készítjük a nagy találkozásra. Azért mert nincs más esélyünk ebben a rohanó világban.

Hadd zárjam soraim Pintér Béla dalával, érdemes meghallgatni:

„Lelkem vágyik Utánad,
Ott az otthonom, ahol Te vársz.
Az asztal mindig terítve Nálad,
Vándorló életem hazatalál.”

Gábora Sára

Karácsony-est

Angyal zenéje, gyertyafény –
kincses kezem hogy lett szegény?

Nem adhattam ma semmi mást,
csak jó, meleg simogatást.

Mi győzött érdességemen?
Mitől csókolhat úgy kezem?

Simogatást mitől tanult?
Erembe Krisztus vére hullt?

Szemembe Krisztus-könny szökött? –
kinyúló kézzel kérdezem.

Áldott vagy a kezek között,
karácsonyi koldus-kezem.

Áprily Lajos

Karácsonyi ének

Sajátságos hangulatuk van a karácsonyi énekeinknek. Még az Istentől, Bibliától, vallástól, templomtól elidegenült ember is megáll egy pillanatra, ha kiszűrődik az utcára a karácsonyi ének hangja. Sokan fogadkoztak, hogy a templom küszöbét soha át nem lépik, erőlködtek is, hogy tovább menjenek, de a dallam átmelegítette lelküket, testüket, és beléptek Isten házába.

Úgy kétszáz éve, a napóleoni háborúk idején a francia hadak feldúlták Európát, ágyúik gránátokkal terítették be a városokat. A nagy stratégia különösen gyűlölte a németeket, és diadalmasan emlegette Szent Ilona-szigetén, hogy sokkal több német asszonyt tett özvegyé, mint franciát.

Johannes David Falk (1768-1826) eredetileg a békeévekben, Weimarban szatirikus író volt. Gúnyolta az akkori polgárokat, vezető embereket. Johann Wolfgang Goethe a legnagyobb német költő és filozófus, talán akkor volt miniszterelnök, ki akarta utasítani Weimarból. A költő a

komor években rájött, hogy minden olvasóját elveszti az élcelődő sorai miatt. Megvetéssel bírálta saját „vicces” könyveit, sikamlós stílusát, és rádöbbsent, hogy nem a humor illő a gyászhoz, inkább a vigasztalás.

Arról tesz bizonyosságot, hogy Isten megváltoztatta őt. Egyik nehéz, háborús télen összeszedte az elárvult gyermekeket, akik napjaikat koldulással töltötték. Naponként hírlott, hogy valahol egy rongyos gyerek megfagyott, vagy a másik éhen halt. Feleségével elhatározták, hogy megvendégelik őket, bár saját maguknak is kevés volt. Bibliai történetet olvasott föl nekik, megosztotta velük a falat kenyerét, és ketten elénekelték azt az éneket, amit nekik írt: Ó, te üdvadó, áldást, fényt hozó, békét hirdető karácsony... („Oh, du fröhliche; oh, du selige, gnadenbringenden Weihnachtszeit...”) A költő később Weimarban árvaházat nyitott és nevelői hatásával, minden erejével Isten felé igyekezett fordítani az árva gyermekek életét. Európa egyik legismertebb pedagógusa vált belőle.

Szebeni Olivér

Női köri hírek

„Ímé, újjá lesz minden!”

Imakör, tea, koszorú, csokoládé, avagy gondolatok egy betegség kapcsán

Néhány hete kaptuk az értesítést Váci Ágota betegségről. A kezdeti döbbenetet, hitetlenkedést, csendet a szerintem nőkre nagyon is jellemző „Jó, rendben, de akkor most mit tegyünk? Fogjunk össze!” lelkület követte. Először csak telefonszám, levelezőlista készítés kezdődött. Ezt követte a rendszeres hírlevél és imakérés. Aztán jött a CSODA! Mert a völgyek után jött a megtapasztalás: van SEGÍTSÉG! Soli Deo Gloria! Nőtt a sejtszám, javult az egészségi

állapot, és sokszor a beteg volt számunkra a példa a lelkeségben.

Aztán jött a következő gondolat: mit lehetne még tenni, hiszen itt az Advent, jön a Karácsony! Összegyűltünk egy kis karácsonyi tea mellett, és megindult az ötletelés. És a legközelebbi női köri alkalommal már készültek is az adventi koszorúk, ajtódíszek, nem csak magunk számára! És ha ketten-hárman összegyűlnek az Ő nevében, Ő ott van, és megáldja az alkalmat. Mi nemcsak ketten, hárman voltunk! És jöttek - mit jöttek? -, záporoztak az ötletek! Így máris csoki gyártásra adtuk a fejünket. December 16-án nem csak trüffeleket, hanem süteménycsomagokat is készítünk egyedülálló vagy rászoruló testvéreknek. És ez még csak a kezdet! Számptalan szebbnél szebb gondolat van a fejünkben...

Az elmúlt női köri alkalmon nem voltunk sokan, illetve nem voltunk látványosan nagy számban, de mindig volt új és még újabb csatlakozó, érdeklődő. Az imakörhöz eddig 35 testvérnő csatlakozott. Az alkalmon is több mint 30 testvérnő vett részt. Valami elindult. A kreatív szombati alkalom előtt - bevallom hősiesen - alig aludtam valamit, mert egyre azon járt az eszem, hányan leszünk, érdemes volt-e annyi kelléket, segédeszközt beszerezni a hobbiboltból. Aztán 10 órakor még csak ketten voltunk Császár Mártival. Akkor egy kicsit megszeppentem, majd egyszer csak elkezdtek jönni a testvérnők, és nemsokára tevékeny zaj töltötte be a lenti termet. Karácsonyi illat áradt szét a levegőben az illatmécsesek és a tea miatt, és karácsonyi muffinok zökkentettek ki minket a betervezett diétánkból! Négy órával később fáradtan takarítottunk, munkánk gyümölcsét a gyülekezeti vasárnap láthatta.

Betegséggel indult, szomorúsággal, és hitben erősödéssel folytatódik(ott). Egymás hitétől, megtapasztalásaiból erősödünk. Olyan testvérnőkkel is tudunk beszélgetni,

akikkel esetleg vasárnap nem is tudnánk találkozni. Ágota hitéből mi is erősödünk, és csak remélni tudjuk, hogy a mi erőtlenségünk az Ő gyógyulásához hozzátehet valamit.

Azt mondják, hogy minden sikeres férfi mögött ott van egy NŐ! Mi nem csak sikeres férfiak, hanem sikeres családok és virágzó GYÜLEKEZET mögött szeretnénk állni!

Íme, újjá lesz minden! Kedves Nőtestvér, várunk a Női körben! SDG!

Varsóciné dr. Sipos Emese

Csodákra emlékezni jó!

Több csoda ért már szolgálatom során Isten kegyelméből. A legutóbbi nagy csodát szeretném megosztani a testvérekkel.

Kb. 3 éve egy igazi hívő család elköltözött gyülekezetünkbe, akik mindig nyitottak voltak arra, hogy segítsenek ahol látták, hogy segíteni lehet és elfogadják a segítő kezet. Van a gyülekezetünkben egy négygyermekes édesanya, albérletben laktak Szigetszentmiklóson.

Az elköltözött testvérünk továbbra is figyelemmel kísérte életüket. Egy hívő testvérnek beszélt ennek a családnak a helyzetéről, aki felajánlott egy két szoba komfortos lakást Pesterzsébet és Csepel határán, jó közlekedéssel, minimális összegért. Az én szerepem az volt, hogy megnézzem a lakást és összehozzam a két családot. Ez már meg is történt, és a költözés is. Istenünk szerető keze munkája ez is!

A Pesterzsébeti gyülekezet eddig is segítette Testvéreinket, és ha igény lesz rá, ezután is megteszi.

A beszámoló végén a címben idézett vers Túrmezei Erzsébettől:

Határkőnél hittel megállni,
határkőnél visszanezteni,
hálás szívvel múltat idézni:
csodákra emlékezni jó!

Meglátni, hogy minden utunkat
hű és hatalmas kéz vezette,
javunkra szolgált tette:
csodákra emlékezni jó!

Látni, hogy át viharon, vészen
hű mesterünk hogyan segített,
éjekre fényt hogyan derített:
csodákra emlékezni jó!

Határköveknél hálát adni,
és hallelujás köszönetben
mérégetni, mi mérhetetlen:
csodákra emlékezni jó!

Messzi évekre visszanezteni,
és számba venni ezer áldást,
erőt, kegyelmet, megbocsátást:
csodákra emlékezni jó!

Hallelujás hálaadással
leborulni egy határköre,
s elindulni hittel előre,
amerre hív az égi szó.

Egy Testvérnő a gyülekezetből

Előljárószó

„Nagy utazás...”

Pár évvel ezelőtt történt velem a következő eset. A Vox Nova baptista férfikkal Erdélybe indultunk szolgálati útra. Néhány gyülekezetben várták a testvérek az éneklésünket. Az utazás előtti napokban elővettem az útlevelemet, és ellenőriztem, hogy érvényes-e. Persze mindent rendben találtam vele, azonban az utazás napján az útlevél mégis otthon maradt. Várakozással telve ültünk fel a buszra az indulás reggelén, míg 4 órai buszozás után végre elértük az országhatárt. Útközben szembesültem a hiányossággal: nincs nálam az útlevelem. De nem aggódtam, mivel a személyi igazolványom nálam volt, és mint az köztudott, ez bőven elég az uniós határok átkelésénél.

A határra érkezve marcona vámosok szállták meg járművünket. A szűrős tekintetű hölgy, aki az én igazolványomat vizsgálta, ellenvetést nem tűrő hangon közölte, hogy az igazolvány érvénytelen, előrevetítette további sorsomat. Néhány gyenge próbálkozás, agitálás után (ami arra irányult, hogy tovább folytathassam utamat) le kellett szállnom a buszról, egy olyan helyen, ahol a legközelebbi település 6 km-re volt, és itt volt csak vasútállomás. Érzékeny búcsút vettem kórustársaimtól, akik tovább indultak úti céljuk felé. Én meg ott álltam egyedül az út szélén, és próbáltam megoldást találni. Évek óta nem csináltam ilyet, de jobb híján elkezdtem stoppolni. A magyar rendszámú autók mind tele voltak, a külföldiek pedig meg sem próbáltak megállni. Nem sok idő múlva egy magyar rendszámú kisteherautó felvett, és egészen Vecsésig fuvarozott.

Ez a kis kaland elgondolkodtatott. Az élet egy „nagy utazás”, mondják sokan. Átutazók vagyunk itt a Földön! Utazunk valahová. Vajon mi a cél, és eljutunk-e oda? Neked mi a célod? El akarunk-e jutni a mennybe? Megszereztük már az oda szükséges menetjegyet? Megváltottad már a jegyedat Jézusnál? Nyugodtan éled az életed, ülsz a „buszon”, és irány a cél! Egyszer csak kiderül, hogy lejárt a jegyed, azért mert nem vigyázol, mert csak ülsz, és nem teszel semmit. Nyugodtan ücsörögsz, mondván „én már bemeztkeztem”, ez egyenes út a mennybe. Sajnos ez mégsem elég. Ismerek néhány „testvért”, akiket a bemeztésük óta nem is láttunk.

Kényelmesen éled az életed, és élvezed az utazást, azonban Isten szolgálatra hívott el. A megtérés után kezdődik az igazi munka. Nem elég az, hogy nem csinállok semmi rosszat, éppen elég, ha nem teszem a jót. Mindenkin annyit kérnek számon, amennyi rábízott. De biztos, hogy rád csak ennyi bízott, kényelmesen ücsörögni az élet száguldó távolsági buszán? Te megtaláltad

már a gyülekezetben a szolgálati helyedet? Végzed a rád szabott munkát, vagy csak kritizárod azokat, akik csinálnak valamit? Kiveszed a részed a munkából is, vagy csak „élvezője” vagy a gyülekezeti „rendezvényeknek”? Felüdülés a templomba járni, vagy olyan fárasztó, hogy délután már el sem tudsz jönni? A hetedik napot szenteld meg, de ne csak délig! Az emberi törvények sokszor változnak, Isten törvénye azonban örök! Érdemes ezen elgondolkodni. Hogy amikor a busz megérkezik a célba, nehogy Valaki azt mondja: „Sajnos a jegyed lejárt”. „*hogy az ő kegyelméből megigazulva reménységünk szerint részesei legyünk az örök életnek.*” (Tit 3:7)

Simon Gedeon

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm a Gyülekezetet, így december elején az ifjúság nevében.

Közeledik a félév vége. A sok dolgozat, zh és vizsgákra készülés egyre jobban lefáraszt minket, és jól esik a felüdülés az ifjúsági órák és a közös programok alkalmával. A következő néhány sorban szeretnék beszámolni az elmúlt egy hónap eseményeiről, programjairól, hogy a Testvérek is lássák, mi minden történt velünk ebben az időszakban.

Rengeteg programon vehetett részt az ifjúságunk az elmúlt időben. Október 28-án elmentünk a Spider Clubba falat mászni. A teremben 10-11 méter magas falak voltak, különböző nehézségi fokúak. A köteles mászást 55 falfelületen, közel 1100 nm-en, 150 úton próbálhattuk ki. Rögtön a program elején alapoktatásban részesültünk, ahol minden fontos biztonsági lépést megtanítottak nekünk. A fiatalok közül tízen vettünk részt ezen a programon, közülünk ketten biztosították a többieket. Ez nagyon jó lehetőség volt arra, hogy az egymás közti bizalmat erősítsük, hiszen egymást kellett megtartanunk vagy segítő tanácsokkal ellátnunk. Továbbá a saját határainkat is

feszegettük azzal, hogy meddig merünk felmászni.

November 17-én is kivételes alkalmunk volt. A pénteki ifjúsági órára Kovács Viktóriát hívtuk vendégelőadónak, aki az egymás közötti kommunikációról, konfliktusokról és azok kezeléséről tartott nagyon tartalmas előadást. Mindannyiunk számára különleges és picit szokatlan alkalom is volt ez, hiszen többnyire az ifitagok készülnek a tanítással. Azonban már az első fél óra után oldódott a csapat, mert Viki sok-sok tanulságos, de ugyanakkor szórakoztató játékot hozott nekünk, és természetesen kedvessége és humora is sokat segített a helyzeten. Az estét dicsőítéssel és egy kis vacsorával zártuk.

A hónap közepén az ifi egy része ellátogatott a Hungaroringnél található gokart pályára, ahol a hideg és rossz idő ellenére is remekül szórakoztak. Erről számol be Koszorus Krisztián: *Szombaton, november 18-án kilencen indultunk gokartozni a Hungaroringre. Sajnáltuk, hogy rossz idő volt, de a vizes pálya miatt sokkal nagyobb élmény volt száguldozni. Gyakorlatilag mindenki végig "kilinccsel előre" közlekedett, élvezve a KRESZ-mentes autózást. Természetesen mindezt úgy tettük, hogy közben ügyeltünk egymás testi épségére. Katona Béla lelkipásztorunk megjegyezte, hogy "tisztelni kell a vizes pályát", majd legalább olyan lelkesedéssel farolgatott a gokartjával. Szokás szerint Ede lett az első, de hatalmas verseny volt, rengeteg előzéssel, a verseny után pedig hatalmas pizzázással.*

Az ifiből néhányan meghívást kaptunk a Kiskunhalason rendezett Kerületi ifire. A program elején két csoportra oszlottunk. A társaság egyik fele elment bowlingozni, a másik fele az imaházban vehetett részt a különböző játékokon és kiscsoportos beszélgetéseken. Sipos Márk, a Szegedi Új Remény Gyülekezet lelkipásztora tartott egy előadást, az „Utolsó alkalom” címmel,

hiszen ez volt a hétvége mottója is. A prezentáció után lehetőség volt csocsózásra, ping-pongozásra, a Teaházban pedig nagyon jókat beszélgethettünk egy-egy forró csoki vagy tea mellett. Nagyon áldásos volt, sokat épülhettünk, és mindemellett a kapcsolataink ápolására is remek alkalom volt.

Kovács Kamilla

Apropó - 5 kérdéssel generációról generációra

Fogadják szeretettel a testvérek aktuális „Apropó” rovatunkat, hogy ezáltal is jobban megismerjük egymást, egy-egy beszélgetés írásos változatán keresztül. A rovat eredeti terve szerint az aktuális interjúalanyunk továbbadja a „hólabdát” egy másik testvérnek – ezúttal kivételesen ugyanazon generáción belül. Ennek jegyében a **Varga házaspárral** beszélgettem, akik kedvesen igent mondtak a múlt heti felkérésemre.

1. Jó körbenézni, ahogy bővül a család, egyre nagyobb különbségekkel Izabella érkezésével. Lajos bácsi, mit jelent a család életüknek ebben a szakaszában?

Lajos bácsi: Az jut eszembe a Biblia alapján: Ímhol vagyok Uram, és akiket nékem adtál – hogy itt lehetnek a gyülekezetben. Otthon, ha rájuk nézek, az Úr kegyelme jut eszembe, hogy engem ilyen idős koromig megtartott, hogy még gyönyörködhetem ebben a szép családban.

2. Az előbb utalt egy félmondattal egy betegségre – olyankor mibe tudott kapaszkodni?

Lajos bácsi: Ha a jót elvettük, miért ne vennénk el a rosszat is az Isten kezéből? Soha nem volt bennem panasz vagy elégedetlenség. Mindig el tudtam fogadni az Úrtól, amit Ő jónak látott az életemben.

(Közben megérkezik Teri néni az imaházi beszélgetésünk helyszínére...)

Teri néni: Az előbb megvettem a naptárakat, Kolozsvárra küldöm. Ott Lajos

volt a gyülekezetvezető, a pénztáros, a felavatott gyülekezeti vén, ő ment a betegekhez úrvacsorát osztani. Még mindig tartjuk a kapcsolatot a kintiekkel.

3. *És aztán, miután Budapestre költöztek...?*

Teri néni: Elmentünk két gyülekezetbe, ahova hívtak, de egyikben sem éreztük otthon magunkat. Amikor idejöttünk, mindenki szeretettel fogadott minket. Legelső vasárnap egy testvérnő ebédre hívott meg minket ismeretlenül. Nem tudta, hogy édes nővérem van Budapesten. Olyan kedvesek voltak, az a szívesség, az a jóság...

4. *Mi az, ami a mindennapokban mosolyra deríti Teri nénit és Lajos bácsit?*

Teri néni: Ha az unokákra nézek, vagy a dédunokákra (és szemében meghatódás látszik, könnyek csillognak). Velük lesz az Úr, ha mi már nem leszünk. Annyira szeretem az unokáimat és a dédunokáimat! Dalma is mindig kérdezi, hogy mondd, mit segítek? Végtelenül boldog vagyok, hogy Dalmáékkal lakom! Ő vásárol be, és mindennap bejön hozzánk, amikor hazaér munkából. Megkérdezi, hogy mi volt ma, hogy vagyunk. Szeretettel gondoskodik rólunk.

5. *Mi az az igevers, amit különösen fontosnak tartanak?*

Lajos bácsi: Mindig az adott helyzethez kapcsolódó ígét ad az Úr. Egy a sok közül: „*Ismeri az Úr az övéit, és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!*” (2Tim 2,19b) Ő ismer minket és kész segíteni, csak nekünk nem szabad a hamissággal szövetkezni.

Teri néni: A 121. zsoltár, abban minden reményem benne van, kívülről tudom. „*Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet. Nem engedi, hogy lábad inogjon.*” Mikor elkeseredek, mindig erre a zsoltárra gondolok. Az én és gyermekeim, unokáim, dédunokáim jövője az Ő kezében van.

Palotai Krisztina

Hirdetés

Kiadó lakás a Sissy lakóparkban, az imaház mögött. A lakás 36 m², másfél szobás, klímás, bútorozott, teljesen felszerelt.
Tel: 06-30-987 4782

Programajánló

Dec. 10. du. - dr. Almási Tibor és a BTA kórusa szolgál

Dec. 17. 15 óra - Szépkorúak karácsonya
17 óra - Pesterzsébeti zeneiskola fűvészenekarának koncertje

Dec. 24. - IV. Advent / Szenteste - nem lesz istentisztelet

Dec. 25. - Karácsony

Dec. 26. - Gyermekek karácsonya

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától

Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/:
vasárnap 9 órától

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúság bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Énekóra: csütörtök 19:30, vasárnap 18:30

Baba-mama kör: minden páros hét szerdáján

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.
(Ady E. - János u. sarok)

Lelkipásztor: **Katona Béla**
Telefon: 06-20-449-0458

Gondnok: **Horváthné Császár Márta**
Telefon: 284-4604

Gyülekezeti bankszámla: 11720001-20185927

Következő lapzárta: december 26.

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Simon Lidia simonlidia72@gmail.com

Gyülekezet honlapja: www.pbgy.hu